

gjøre Rettigheder gjældende, som siden vise sig ikke at være tilstede, hvilket kun forarsager Uleilighed paa begge Sider, ligesom Striden mellem Høstøberne og Urtekræmmerne om, hvem der var eneberettiget til at sælge Lys i en vis Mængde; det er en Strid, der ikke bør vækkes ved en Lov. Man søger ved denne at skaffe de Paagjældende en Bestyttelse af samme absolute Natur som den, Skribenterne have, men det er Noget, man ikke paa den Maade kan gjøre; man bliver ikke Skribent derved, at man skriver, men derved at man lader det Skrevne udbrede paa en saadan Maade, at det foreligger som Resultatet af en kjendelig Virksomhed. Man er Skribent, enten det, man skriver, er godt eller slet, naar man blot udgiver det i Trykken, og den flette Forfatter har i den Henseende en ligesaa god Ret som den gode, men her skal der skjæles mellem de forskellige Forfattere. Til den Ene siger man: „Du er Kunstner og skal nyde Retten“; men til en Anden, der ogsaa troer sig at være Kunstner — og det er der Mange, der gjøre, — siger man: „Du er ikke Kunstner, Du skal ikke nyde Retten“. Man kan være overbevist om, at naar en Mand, som har vundet Akademiets Medailler, leverer et ringe Kunstværk, for hvilket han kræver Retten, saa vil han faae den, men naar en Maler, der har malet Bægge, og selv har arbejdet sig op, leverer et Værk, saa vil han ikke, selv om det er noget bedre, blive erkjendt som Kunstner. Sandsynligviis er den Enes Arbejde ligesaa lidt noget Kunstværk som den Andens; men den Ene er Kunstner, og vi ere vante til at gjøre os det Begreb om Kunstnerne, at det er Folk, der have vundet en Medaille, og derpaa i en Række Aar bære langt Skjæg og langt Haar; det er nemlig for Diebliffet det meest karakteristiske Kjendetegn paa Kunstnere. Naar den ærede Minister vil bringe sin Idee frem til en nyttig Virksomhed for de paagjældende Personer, saa troer jeg, at han maa finde en anden Maade dertil, thi ad denne Vej troer jeg ikke, det lykkes.

Indenrigsministeren: Den ærede sidste Daler har selv givet det Svar, som laa mig paa Tungen, idet han sagde, at den flette

Skribent har samme Ret som den gode, thi ved Kunstner forstaaer jeg ikke blot en god, en virkelig, en sand, en ægte Kunstner; hvis det var saa, vilde det umægtelig være høist betænkeligt at lade Domstolene udfinde, hvem denne Bestyttelse tilkommer. Der kan naturligviis indtræffe Tilfælde — det kan der med Hensyn til enhver Lov —, hvor man vakler mellem Ja og Nei, men i det umaadelige Fleertal af Tilfælde vil der ingen Tvivl være om, hvorvidt en Gjenstand hører ind under Loven eller ikke. Den, der udfører et Maleri, hvad enten det er slet eller godt, har efter Loven Magt til at forbyde, at en Anden maler hans Arbejde efter, men det er jo rimeligt, at den flette Kunstner ikke vil fristes til at begjære denne Lovs Bestyttelse; thi man vil have mere end nok af det første Arbejde, man vil ikke forlange Gjentagelser deraf.

Formanden: Rigsbogsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ischærning: Er en Gallionsstjerner en Kunstner? (En Stemme: Ja!). Naar han er en Kunstner, hvorfor kan da en Børstebinder ikke være det? Det er ikke muligt at finde nogen Grændse. Dersom man siger, at hvad der hører til Billedstjæreri og Maleri, er Kunst, saa gjør man en umaadelig Uret mod hele den øvrige Virksomhed, hvor Anden skal ligge paa Bunden af Arbejdet, og hvor Opfindelsen skal være med. Anden kan være paa Bunden af Børsten, og det i en langt højere Grad end i en stor Deel af de Smørerier, der gaae under Navn af Kunstværker.

Indenrigsministeren: Jeg skal indrømme, at der gives aandrige „Børster“, men jeg vil alligevel paastaae, at dette ikke kommer til Anvendelse ved denne Lov. I al aandelig Virksomhed er der en bestemt Grændse, indenfor hvilken Kunsten finder sin Anvendelse.

Rosod: Det turde maaskee være mig tilladt allerede paa denne Sags nuværende Trin at gjøre en ganske kort Sprogbemærkning. Jeg haaber saameget mere, jeg tør gjøre den,